

اخبار کاری

همسان سازی مستمری ۱۲۰ هزار بازنشسته روستایی و عشایر

مدیرعامل صندوق بیمه اجتماعی کشاورزان، روستاییان و عشایر از همسان سازی مستمری ۱۲۰ هزار بازنشسته روستایی و عشایر خبر داد. علی شیرکانی در گفت‌وگو با خبرگزاری مهر گفت: مستمری افرادی که ۱۵ سال قبل بازنشسته شده بودند با کسانی که به تازگی بازنشسته شدند همسان سازی شده است. مدیرعامل صندوق بیمه اجتماعی کشاورزان، روستاییان و عشایر تاکید کرد: مستمری بازنشستگان روستایی و عشایری که پایه حقوق آنها پایین بود و سنوا نشان نیز زیاد نبود، از افزایش خوبی برخوردار شد.

وی با اشاره به اینکه به طور میانگین مستمری مستمری‌گیران ۵۲ درصد افزایش یافته، گفت: افزایش مستمری‌ها و مابه‌التفاوت مستمری بازنشستگان صندوق بیمه‌های اجتماعی روستاییان و عشایر را از ابتدای سال محاسبه کردیم و پرداختی‌هایی که انجام دادیم ۴۲ برابر پرداختی‌های ماه‌های قبل بود. شیرکانی با اشاره به اینکه علاوه بر همسان سازی مستمری، سنوات ۸ ماه هم محاسبه و واریز شده، افزود: امیدواریم در شرایطی که شیوع کرونا فشار اقتصادی زیادی را به مردم وارد کرده، همسان سازی مستمری‌ها بتواند التیامی بر دردهای آنها باشد و مقداری از کسری‌های مالی بازنشستگان تحت پوشش را کاهش دهد.

وی در مورد اعتبار همسان سازی مستمری‌ها گفت: اعتبار مورد نیاز همسان سازی را از محل اعتبارات داخلی صندوق تأمین کردیم و به اعتبار مستمری‌ها، ۵۰ درصد اضافه شد.

همسان سازی حقوق بازنشستگان مشاغل سخت، اصلاح شد

اعضای کانون بازنشستگان تأمین اجتماعی از اجرائی شدن اصلاحات در همسان سازی مستمری بازنشستگان خبر دادند. به گزارش ایلنا، اصلاحات همسان سازی برای بازنشستگان سخت و زیان آور اجرائی شده و در آذرماه یعنی همین ماه جاری پرداخت می‌شود. در ضمن در آذرماه متناسب سازی جزو پایه حقوق قرار گرفته است.

در روزهای گذشته، بازنشستگان از عدم اجرائی اصلاحات در فیش‌های حقوقی خود خبر دادند حالاً اما اعضای کانون می‌گویند: فیش‌های جدید صادر خواهد شد و هم در این فیش‌ها و هم در احکام اصلاحات همسان سازی برای بازنشستگان سخت و زیان آور اجرائی شده و آذرماه حقوق این بازنشستگان افزایش خواهد یافت.

کارگران شهرداری یاسوج معوقات مزدی دارند

کارگران شهرداری یاسوج از عدم پرداخت مطالبات مزدی خود خبر دادند. به گزارش ایلنا، این کارگران که پیمانکاری و طرف قرارداد شرکت‌های خصوصی هستند، بعضاً تا چهار یا پنج ماه دستمزد معوق دارند.

این کارگران می‌گویند: علاوه بر دستمزد پرداخت نشده، مزایای مزدی معوق نیز داریم و همچنین نگران حق بیمه‌هایی هستیم که به موقع به حساب سازمان تأمین اجتماعی واریز نمی‌شود. در این صورت، مادر دریافت خدمات درمانی و تمدید دفترچه‌های خود با مشکل مواجه می‌شویم.

سرگردانی پنج ماهه کارگران بیکار شده کمربند سبز اهواز

۲۲ کارگر پیمانکاری کمربند سبز اهواز که از ابتدای تیر ماه بیکار شده‌اند، به رغم دریافت حکم بازگشت به کار، هنوز فعالیت شغلی خود را آغاز نکرده‌اند. این کارگران در گفت‌وگو با ایلنا گفتند: قرارداد شغلی همه کارگران بیکار شده بعد از گذشت پنج ماه بیکاری از تاریخ هشتم آذرماه به مدت یک سال تمدید شد اما فعالیت شغلی مان هنوز آغاز نشده است. این کارگران که دو ماه مزد و ۴ ماه حق بیمه آنها پرداخت نشده، گفتند: بعد از پنج تا شش ماه بیکاری با عقد قرارداد یک ساله بازگشت به کار شده‌ایم اما نمی‌دانیم چرا پیمانکار ما را به کار نمی‌گیرد.

در مقطعی، می‌خواستند کل واحدهای صنعتی آلمان شرقی را در یک دوره کوتاه خصوصی کنند. ۸۵ درصد این بنگاه‌ها به قیمت یک مارک واگذار شد، اما مطلقاً شائبه فساد پیش نیامد

م تفاوت تحت یک عنوان واحد یعنی خصوصی سازی مشاهده می‌کنیم. مومنی اضافه می‌کند: در تجربه آلمان آن چیزی که مورد توجه قرار گرفت و تقدیر شد، مراقبت و نظارت بود. در یک دوره‌ای، کل واحدهای صنعتی یک کشور یعنی آلمان شرقی را می‌خواستند در یک دوره کوتاه خصوصی کنند. ۸۵ درصد این بنگاه‌ها به قیمت یک مارک واگذار شد اما مطلقاً شائبه فساد پیش نیامد. مساله اصلی، برنامه‌ریزی، هدف‌گذاری و تضمین‌هایی است که اعمال شده است. این تجربه بسیار عبرت‌آموز است. در آلمان سه گروه عمده از تصمیم‌ها از طرف خصوصی می‌گرفتند. تضمین شماره یک، تضمین درباره قیمت بود به این شکل که نباید سود از طریق افزایش بی‌ضابطه قیمت محصول حاصل شود بلکه سود باید از کانال ارتقای بهره‌وری حاصل شود. تضمین دوم که آنها گرفتند و بعد به تصویب ILO هم رسید، تضمین درباره اشتغال بود به این شکل که حداکثر سازی سود نباید از طریق اخراج وسیع نیروی کار انجام شود. در واقع اخراج نیروی کار ممنوع می‌کردند و صاحبان بنگاه‌های خصوصی شده تضمین می‌گرفتند که باید افراد ماژاد، تعیین تکلیف شده و مشمول مهارت‌آموزی شوند. وقتی آموزش تمام می‌شد، دولت مسئولیت تأمین مالی را بر عهده می‌گرفت تا بدون هیچ بحران اجتماعی، یک واحد جدید کوچک راه‌اندازی شده و این افراد در آن کار کنند. به این شکل، هیچ گروهی متضرر نمی‌شد.

سومین تضمین نیز که در سری برای تمام دنیا است، تضمین درباره سرمایه‌گذاری بود. بنگاه‌های به‌ارث مانده از آلمان شرقی سابق، یک ویژگی مشترک داشتند و آن اینکه قادر به رقابت در مقیاس جهانی نبودند. دولت آلمان با مطالعات دقیق درباره پیشگامان در زمینه مربوطه و وضعیت بنگاه‌ها، مورد نظر، شرایط مورد نیاز را تدوین کرد و مالک با جزئیات تضمین گرفته می‌شد که به چه میزان و در چه حیطه‌هایی باید سرمایه‌گذاری کند تا قابلیت رقابتی برای بنگاه حاصل شود. بنابراین در این کشور، خصوصی سازی تبدیل به «بازی برد-برد برای دولت و جامعه» شد.

خورده بوده است؛ هم کارگران آسیب دیده‌اند و هم سطح تولید به شدت کاهش یافته و در مواردی مانند همین مجتمع فولاد میبد، به دلیل عدم اهلیت و کارشناسی‌های بسیار، تولید کاملاً متوقف شده است. اصولاً خصوصی سازی در اقتصادهای نوپا در حال توسعه که البته توصیه صندوق بین‌المللی پول و بانک جهانی است، در تضاد با منافع ملی و رشد تولید ناخالص دولتی است.

چهارشنبه‌های در خصوصی سازی رخ داد

«فرشاد مومنی» عضو هیات علمی دانشگاه علامه نیز در این رابطه با تاکید بر شکست تجربه خصوصی سازی در ایران می‌گوید: کافی ست نگاهی به تجربه کشورهای موفق و پیشرفته در این زمینه بیندازیم. دو نمونه انگلیس و آلمان در این زمینه بسیار عبرت‌آموز است. این اقتصاددان می‌گوید: در انگلیس گفت‌وگوهای اجتماعی یا حتی رفراندوم بر سر واگذاری‌ها شکل گرفت و در آلمان، سه تضمین کلیدی از طرف خصوصی می‌گرفتند و بعد، بنگاه را واگذار می‌کردند. آیا در ایران این میزان از دقت، وجود داشته است؟

وی ادامه می‌دهد: در تجربه انگلستان، آن چیزی که متمایز است، وجه معرفی- برنامه‌ای برای خصوصی سازی است. آنها می‌گویند خصوصی سازی مطلوب، هیچ فرمول واحدی حتی در یک کشور مانند انگلستان ندارد. بر حسب رشته فعالیت‌های متفاوت و بر حسب نوع بنگاه و حتی بر حسب مناطق متفاوت کشور، باید شیوه‌های متفاوتی برگزیده شود. اینکه به صورت کلیشه‌ای یک فرمان صادر کنیم و به آن شکست بدهیم، مهم‌ترین دلیل شکست است. انگلیسی‌ها حتی در بعضی موارد، خصوصی سازی یک بنگاه مثلاً خودروی جگوار را به رفراندوم گذاشتند. این کمپانی بعد از شکست و افت تولید در بخش خصوصی، مدت‌ها تحت کنترل دولت بود تا سر پا شود و بعد که می‌خواستند واگذار کنند، مجبور به برگزاری رفراندوم شدند. آن قدر گفت‌وگوهای گسترده در سطح ملی در این رابطه شکل گرفت که در نهایت، رفراندوم برگزار شد و البته در آن اکثریت مردم گفتند همچنان تحت مدیریت دولت باقی‌ماند تا مراقبت‌های شایسته صورت بگیرد. تجربه انگلستان مملو از این دقت‌ها و گفت‌وگوهای طولانی است. گاهی خصوصی سازی را فقط از طریق واگذاری به اتحادیه‌های تخصصی مجازی می‌دانستند و گاهی نیز بنگاه را به مردم دادند یعنی مدیریت آن را «سهامی عام» کردند. گاهی نیز برای بالا بردن اهداف انگیزشی، بنگاه به کارکنان خودش واگذار شده یعنی بی‌شمار اقدام و بی‌اندازه برنامه

خصوصی سازی مطلوب، هیچ فرمول واحدی حتی در یک کشور ندارد. بر حسب رشته فعالیت‌های متفاوت، بر حسب نوع بنگاه و حتی بر حسب مناطق متفاوت کشور، باید شیوه‌های متفاوتی برگزیده شود

خصوصی واگذار نشود. چهاردهم آذر ماه، خبر خوش دیگری هم به گوش رسید. برخی منابع کاری از ابطال واگذاری شرکت فولاد میبد توسط هیات داور سازمان خصوصی سازی خبر دادند. گویا واحد تولیدی «مجتمع فولاد میبد» که از سال ۹۱ به دلیل مشکلات مالی فعالیت تولیدی خود را متوقف کرده، با حمایت قوه قضاییه قرار است به زودی لغو واگذاری شده و فعالیت خود را مجدداً از سر بگیرد.

کارگران با خصوصی سازی مخالفت دارند

تخلفات سازمان خصوصی سازی ایران به خصوص در دهه ۸۰ بر کسی پوشیده نیست. نمایندگان مجلس و کارشناسان اذعان داشته‌اند که اکثریت قریب به اتفاق واگذاری‌ها در دهه‌های ۸۰ و ۹۰ شمسی، ناموفق و شکست خیز خوش برای همه کارگران شاغل در بخش خصوصی ناگوار است؛ از کارگران هفت‌تپه گرفته که در انتظار اجرای رای دیوان محاسبات برای لغو واگذاری و بازگشت به دولت هستند تا کارگران هیکو که بعد از واگذاری ۵۵۵ میلیارد سهم شرکت به تأمین اجتماعی، روزگار بهتری را تجربه می‌کنند و توقع دارند سهام شرکت دوباره به بخش

نمودیم، بنابراین امیدواریم این بار که رای محکم قوه قضاییه مبنی بر بازگشت به دولت صادر شده، خیلی سریع از زیر قیومیت صاحب فعلی خارج شده و به دولت بازگردیم. ضمناً قبل از بازگشت به دولت، پیمانکار باید مطالبات کارگران از جمله حق بیمه‌های معوق را پرداخت کند. کارگرانی هستند که مشمول بازنشستگی سخت و زیان آور می‌شوند اما به دلیل نپرداختن حق بیمه توسط کارفرما، امکان استفاده از آن را ندارند. به گفته کارگران، بازگشت به دولت به معنای احیای امنیت شغلی از دست رفته و تضمینی برای دریافت به موقع حقوق و مزایای مزدی است؛ موهبتی که کارگران حدود ۱۰ سال از زمان واگذاری به پیمانکار بخش خصوصی از آن محروم بوده‌اند.

در سرهای کارگران تراورس در دهه ۸۰ خورشیدی آغاز شد. تراورس در سال ۸۹ و در راستای اجرای اصل ۴۴ قانون اساسی به بخش خصوصی واگذار شد. به گفته کارشناسان، واگذاری تراورس، یکی از ده‌ها واگذاری پرشائبه سازمان خصوصی سازی در سال‌های اول اجرای اصل ۴۴ قانون اساسی بود. کارگرانی که همچنان منتظرند به نظر می‌رسد سرگردانی‌ها و مرارت‌های این ۷ هزار کارگر بعد از مدت‌ها رفت‌و‌برگشت، سرانجام به پایان رسیده است. «بازگشت به دولت» یک خبر خوش برای همه کارگران شاغل در بخش خصوصی ناگوار است؛ از کارگران هفت‌تپه گرفته که در انتظار اجرای رای دیوان محاسبات برای لغو واگذاری و بازگشت به دولت هستند تا کارگران هیکو که بعد از واگذاری ۵۵۵ میلیارد سهم شرکت به تأمین اجتماعی، روزگار بهتری را تجربه می‌کنند و توقع دارند سهام شرکت دوباره به بخش

تحت فشار بودند تا دریافت و آمد قطارها در خطوط ریلی کشور اخلال ایجاد کنند اما کارگران این شرکت با وجود آنکه حق و حقوق‌شان هم ضایع می‌شد، به هیچ وجه تحت تأثیر فشارهای این جریان‌ها قرار نگرفتند. رای نهم آذر ماه که کارگران امیدوارند زمینه‌های اجرائی آن هر چه سریع‌تر فراهم شود و به سر نوشت رای اردیبهشت ماه دچار نشود، نقطه عطفی در کنشگری‌ها چند ماهه یا شاید چندساله کارگران تراورس تلقی می‌شود. این کارگران ماه‌هاست که درگیر مناقشات طولانی بر سر بازگشت به دولت هستند.

شرکت فنی و ابنیه خطوط ریلی تراورس، اردیبهشت امسال با تأیید سازمان خصوصی سازی به شرکت رجا واگذار شد. پیش از آن، کارگران ماه‌ها بود که به دلیل بسته شدن حساب‌های اصلی صاحبان این شرکت و مناقشات به وجود آمده بر سر تخلفات اقتصادی، حقوق خود را با تاخیر بسیار دریافت می‌کردند و برای دریافت مزایای مزدی خود ماه‌ها انتظار می‌کشیدند اما این واگذاری که می‌توانست در نوع خود بارقه امید برای کارگران خسته از نامالایمات معیشتی باشد، پایان راه نبود. آبان ماه، پس از ۶ ماه، در سکوت خبری، هیات داور سازمان خصوصی سازی رای به بازگشت این شرکت به صاحبان ر صادر کرد. آبان ماه را کارگران به دلهره و نگرانی گذراندند و بارها در نامه‌هایی خطاب به مقامات مختلف نوشتند: چرا واگذاری به «راه‌آهن» در عرض پنج ماه و چند روز، ملغی شد؟

امیدواری‌ها و نگرانی‌های کارگران

کارگران تراورس می‌گویند: از اردیبهشت تا آبان، مقدمات اجرائی بازگشت به راه‌آهن به سه مرحله اجرا درنیامد و ما شاهد نتایج ابطال واگذاری

نسرین هزاره مقدم

حدود هفت هزار کارگر تراورس که مسئول نگهداری خطوط و ابنیه فنی راه‌آهن در استان‌های مختلف کشور هستند، از اردیبهشت امسال تا روزهای ابتدایی آذرماه، روزگار سخت و پردلهره‌ای را پشت سر گذاشتند. این کارگران که شرایط شغلی و اوضاع شغلی و دارند و در هر وضعیت آب و هوایی و اقلیمی، باید از خطوط و تجهیزات راه‌آهن در دورافتاده‌ترین مناطق کشور حفاظت کنند، امسال بارها دلهره از این دست به آن دست شدن را تجربه کردند. روز نهم آذرماه، روابط عمومی شرکت پیمانکاری تراورس اطلاعیه‌ای صادر کرد. در این اطلاعیه آمده که دادگاه تجدیدنظر شعبه ۲۱ حقوقی مجتمع شهید بهشتی تهران، رای به بازگرداندن شرکت خدمات مهندسی خط و ابنیه فنی راه‌آهن (تراورس) به راه‌آهن جمهوری اسلامی ایران داده است.

کارگران تراورس در ارتباط با این حکم قضایی به ایلنا گفتند: در حالی روز نهم آذر، دادگاه تجدیدنظر رای به واگذاری مجدد شرکت تراورس به راه‌آهن داده که ما کارگران بارها مخالفت خود را برای ادامه همکاری با شرکت ابنیه فنی تراورس اعلام کرده‌ایم. «نصرالله پژمانفر» رئیس کمیسیون اصل ۹۰ مجلس نیز در ارتباط با این رای گفت: با پیگیری‌های چندساله، شرکت تراورس که در زمان وزارت عباس آخوندی در وزارت راه به بخش خصوصی واگذار شده بود، اخیراً با رای دادگاه به شرکت راه‌آهن بازگردانده شد. نماینده مشهد و کلات در مجلس گفت: در طول مدتی که شرکت تراورس به بخش خصوصی واگذار شده بود، کارگران این شرکت از سوی جریان‌های مختلف

خبر

مرکز آمار و اطلاعات راهبردی وزارت کار:

خدماتی‌ها، بیش از سایر شاغلان کار می‌کنند

۱۸ دقیقه و بخش صنعت ۴۴ ساعت و ۴۲ دقیقه بوده است. این شاخص در بخش‌های ساختمان و کشاورزی به ترتیب با ۴۰ ساعت و ۲۴ دقیقه و ۳۷ ساعت و ۱۲ دقیقه کمترین میزان بوده است. بررسی میانه ساعت کار هفتگی شاغلان نیز حاکی از آن است که این میزان در بخش خدمات ۴۶ ساعت و ۴۲ دقیقه و در بخش صنعت ۴۶ ساعت و ۳۰ دقیقه بوده است در حالی که بخش ساختمان با ۴۲ ساعت و ۳۶ دقیقه و کشاورزی با ۳۹ ساعت و ۵۴ دقیقه کمترین میانه ساعت کاری هفتگی را به خود اختصاص داده‌اند.

گزارش مرکز آمار و اطلاعات راهبردی وزارت کار نشان می‌دهد که طی سال‌های ۱۳۹۲ تا ۱۳۹۸ میانگین میانه ساعت کار هفتگی در همه بخش‌های اقتصادی با کاهش همراه بوده و بیشترین کاهش به بخش کشاورزی و کمترین کاهش به بخش خدمات تعلق داشته است. براساس این

بررسی ساعت کار هفتگی شاغلان بخش‌های عمده اقتصادی در سال گذشته نشان می‌دهد که میانگین ساعت کار معمول هفتگی برای شاغلان بخش خدمات بیشتر و برای شاغلان بخش کشاورزی کمتر از میانگین کشوری است. به گزارش ایسنا، براساس تعریف به فرد در سن کار که در طول زمان مرجع حداقل یک ساعت در شغل خود فعالیت داشته یا بنا به دلایلی ترک موقت از شغل داشته باشد، شاغل می‌گویند. میانگین ساعت کار معمول، متوسط ساعت کار واقعی شاغل طی دوره زمانی مورد نظر است. میانه ساعت کار معمول نیز مقدار متوسط ساعت کاری معمولی است که ۵۰ درصد شاغلان بیشتر یا کمتر از آن در طول هفته کار می‌کنند. براساس نتایج یک پژوهش، طی سال گذشته میانگین ساعت کار هفتگی افراد شاغل در بخش خدمات، ۴۵ ساعت

